

[Lizzie Lichtenberg]

te i de almindelige ankemøder efter den nye ordning, hvis man ønsker en ankechef mere. Vi finder, at det er en forsvarlig og hensigtsmæssig opbygning.

Med hensyn til den forenkling af proceduren, man tilstræber, må man se på den praksis, som hersker rundt om i kommunerne. Vi ved jo, at der i meget stor udstrækning sker delegering mellem socialudvalget og forvaltningen, og hvis man får ankeområdet lagt ind i de rammer, som er skitseret her, så tror jeg, at borgeren vil være bedre orienteret om selve gangen i hans ankesag. Jeg tror, at de problemer, hr. Taanquist var inde på, skyldes, at mange borgere ikke rigtig ved – selv om der har været meget tale om det – hvordan en sagsgang og en sagsbehandling foregår. I dag bliver en afgørelse, som forvaltningen er bemyndiget til at træffe på socialudvalgets vegne, måske skrevet under af formanden, men ikke forelagt udvalget. Det kan måske forenkles ved det her skitserede, for nu skal en anke gå direkte til amtsankenævnet og eventuelt til den sociale ankestyrelse. Her har man mulighed for at få det lokale politiske element mere direkte ind, og det tror jeg er værdifuldt.

Jeg tror ikke, at remonstrationen vil give mere arbejde i kommunerne, som der er nogle der kunne hævde, for de besvarelser, man skal give i remonstrationen, skal man give under alle omstændigheder, bare på et senere tidspunkt: når næste ankeinstans forespørger, skal det materiale foreligge.

Vi har jo traditioner inden for vores retssystem, og vi har overført dem til socialvæsenet, idet vi har nogle ankemuligheder og vi har retssikkerhed. Derfor tror jeg, det er værdifuldt, at ministeren bebuder, at hun vil have en vurdering af dette lovforslag i 1986. Så kan man se, om de småting, som måske kan blive til store ting, er i orden, for det er borgernes retssikkerhed, det gælder. Derfor er det helt i sin orden, at man afskærer anke af nogle sager. Her tænker jeg først og fremmest på daginstitutionsområdet og på daghjemsområdet. Har man fulgt med i ankesagerne, vil man vide, at afgørelserne følger den praksis, der er, og også efter bistandslovens tekst er det kommunen, det vil sige det politiske forum, der alene fastlægger det nødvendige antal pladser, for der står ikke noget i loven om, at der skal være pladser til alle.

Vi kan hermed medgive dette lovforslag vores bedste anbefalinger og håber på en hurtig udvalgsbehandling.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Venstre kan tilslutte sig dette forslag, som jo tilsigter en hurtigere sagsbehandling i det sociale system, en intention, vist alle kan tilslutte sig. Ministeren har selv i sin fremsættelse anført, at man ikke kan anvise nogen mirakelkur til hurtig nedbringelse af sagsbehandlingstiderne, og det er så sandt, som det er sagt.

Det er jo altid let at kritisere sagsbehandlingen, men vanskeligere at finde en mirakelkur i en tid, hvor sagsantallet stiger, men hvor personaleresourcerne på grund af den økonomiske situation ikke kan være ubegrænsede. Der er derfor grund til at pege på, at der på nuværende tidspunkt f.eks. i den sociale ankestyrelse er en pukkel af sager, der er vokset støt og roligt på grund af stigende sagsmængde. Den pukkel skal naturligt nok afvikles, før man kan se resultatet af dette lovforslag. Jeg tror, at der også i den sociale ankestyrelse vil være god forståelse for en rationalisering, men det forudsætter, at regeringen gør det lettere for de offentligt ansatte.

Både sagsantallet og cirkulæreantallet har i en årrække været stigende, og derfor startede regeringen allerede ved sin tiltræden med et regelsaneringsarbejde. Venstre er enig i og noterer med tilfredshed, at ministeren også i dette lovforslag gør opmærksom på, at regelforenklingsarbejdet er en vigtig forudsætning for, at sagsbehandlingen kan lattes. Det er meget belastende for de offentligt ansatte med alle disse regler, og det er da også i god overensstemmelse med, hvad man kan se at de kommunale organisationer i høringsvarene har anført.

Generelt kan jeg om lovforslaget sige, at vi i venstre deler ministerens holdning: at f.eks. ankestyrelsen må anvende sine ankechefer mere rationelt ved, at sagerne afgøres af én chef i stedet for af to, samtidig med at det læge element styrkes.

Om arbejdsgangen kan jeg sige, at vi ikke i venstre nærer betænkelighed ved at forenklen den ved skriftlig behandling af visse sager, når de beskikkede medlemmer kan kræve en behandling i møde, hvis de ønsker det.